

מאת הגאון מ"ר הרב ברוך הייטפלד שליט"א,
ראש טלל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

Avoiding Chilul Shabbos. When planning to travel on Friday, one must take into account the worry of not desecrating *Shabbos*. Driving after sunset has multiple *issurim* occurring every moment he drives with his foot on the gas and with each tap of the brakes. He has to take into account the possibility of traffic jams and other road delays. There is even a worry of a flat tire or other mechanical delays. There is no finite deadline in *halacha*. Some *Rabbanim* advise to drive in such a way that according to regular driving time he should arrive two hours before candle-lighting. In *Eretz Yisroel*, certain groups have a custom to allow twice the time of a normal trip. Some *Gedolim* have their own *chumra* not to travel after halachic midday. Similarly, when traveling by plane, one must calculate travel time and what could go wrong. Also, if one is at the airport and he sees repeated delays, especially due to a plane coming in from elsewhere, or stormy weather, he should just go back to where he came from and not risk *chilul Shabbos*, even if he will lose his non-refundable ticket money. One should also remember the luggage complications that could occur.

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (36)

Cars and Automobiles: Erev Shabbos Traveling. Regarding traveling on Friday, there are four things to consider. **1)** The worry of the *Gemara* ⁽¹⁾ that a traveler will not have enough food to fulfill the *mitzvos* of *Shabbos*. **2)** Having enough time to wash and change for *Shabbos*. **3)** Not coming to *chilul Shabbos*. **4)** What to do if sunset arrives and he has not reached his destination. **Food and Washing.** *Chazal* say ⁽²⁾ that a person should not travel on Friday more than three *parsaos*. This is approx. one third of a day's traveling. This means he should finish his trip by the first third of the day ⁽³⁾ so that those at his destination will have enough time to prepare food for him. Nowadays when he can call ahead by phone, this reason does not apply. Also the **M.B.** ⁽⁴⁾ says that today people prepare extra food before *Shabbos*, and there is enough for a surprise guest. This reason would not apply when traveling with a large family, but the first reason (informing by phone) applies. Still, one has to be careful **to arrive in time to wash up and dress properly for Shabbos.**

בין הריחיים – תבלין מדרך היומי – עבודה זרה ג.

[illegible]

The *Gemara* [חגיגה יג.] quotes "וא"ר אמי אין מוסרין דברי תורה לעובר כוכבים". This is because it says "ל"א עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום". *Hashem* did not give מצוות or משפטים to the other nations. The *מאיר* quotes our *Gemara* and *מאיר*, that although we may not teach תורה to א"י עכו"ם, we may teach them the מצוות. *Tosfos* [נ"ה אין] asks: why does אמי learn his דין from this *pasuk*? We already know שעוסק עכו"ם, we may teach them the מצוות. *Tosfos* suggests, maybe אמי is referring to the מצוות & א"י מצות, so if we teach it to him, we will be עובר לפני עור which is דאורייתא. *Tosfos* concludes that if א"י teaches it to him, that's אסור to teach this to them, but this can't be אסור, because *מאיר* says א"י מוצא ב' עוסק ב' מצות. *Tosfos* concludes that א"י is referring to another עכו"ם ready to teach it to him. So, even though one would not be עובר לפני עור, still, *מאיר* teaches it to א"י. מגיד דבריו ליעקב. The *נהרות הב"ח* [אות מ'] quotes the *עין יעקב* that answers on תוס' and answers that our *Gemara* of *מאיר* that they may learn מצוות is only before תורה. After מתן תורה it has become אסור to teach א"י עכו"ם even the מצוות.

ay teach an עבר"ם דברי תורה. He brings the
so certainly, says ר' משה it is אסור to teach

הרהרות Tosfos, like the הרמב"ם, it's not מסתבר like them, but like Tosfos, that it is מותר. However, the rest of Torah and אגדות חז"ל are אסור to teach to them. The רמב"ם מקבל and those who agree with him say: "צוה משה מפי הגבורה לכוף לכל באי עולם לקבל ד מצות בני נח". If they don't accept, they are classified as גר תושב. The Rambam explains: if a מצות מקיים ומקבל is גר תושב ו because this is the ציווי מה' he gets a חלק בזה עולם.

(1) סוכה מד; (2) שם (3) משנה בבבא בתרא; (4) שם

Viznitzer Rebbe, R' Chaim Yehuda Meir Hager zt"l (Zecher Chaim) would say:

“‘What led Korach to rebel? The laws of Parah Adumah.’ (Medrash) Korach reasoned: ‘I know that *machlokes* can defile a person, but isn’t it worth becoming temporarily defiled in order to bring about the pure results which I seek?’ Why was Korach wrong? Because one can never guarantee that the impurity of *machlokes* will be only temporary. As Chazal teach: ‘*Machlokes is like an overflowing canal; once the ditch is breached, the opening gets wider and wider.*’”

A Wise Man would say: “Jealousy is, I think, the worst of all faults because it makes a victim of both parties.”

**To place an ad or to dedicate in
your city for a simcha, yahrzeit or
any reason, please send an email
to: Torahtavlin@yahoo.com**

You ARE really important to הקב"ה
- Building That Relationship Matters!
 5.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomayim.org

וַתַּגֵּד לְזִנְבִּיךָ אֲדַמּוּר מוֹרָה
 מִנָּחֶם מִנְדֵּל בֶּן מוֹרָה לִי יִצְחָק
 זִי"ע, נפ' ג' תמוז תשנ"ד
 עזא, נשמתו צרורה בצרור החיים

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melandim, Agunos and Grushos in Eretz Yisroel at ZERO expense

בראתי יצר הרע ובראתי לו

תורה
תורה

לע"נ ר' אברהם יוסף שמואל אלתר בן ר' טובי' ז"ל
ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

שבת קודש פרשת קרח – ב' תמוז תשפ"ה
Shabbos Kodesh Parshas Korach - June 28, 2025

טיב התכלית

מאת הגד"צ רבי גמליאל חסדק רבינוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עמודק

לכן אתה וכל עדתך הנעדים על ה' ואהרן מה הוא

בי תלינו עליו ... (פז-א) - להיות שמח בחלקו הרוחני

פרשה: לכן, בשביל כך, אתה וכל עדתך הנועדים אתן על ה', כי בשליחותי עשיתי לתת כהונה לאהרן, ולא לנו הוא הממלוקת הוה. איתא בספד"ק שרצונו של קרב בכהונה גדולה לא היה לשם כבוד והתפארות, כי אם כדי לזכות לקרבת ה', כי ברוחב ביתנו הבין שבאמצעות הכהונה יכולים לזכות למעלה עצומה ונשגבה שאצל אפרס"ה להשיגה מבלעדיה. וע"ז אמר לו משה שעל אף שכונתו היא קרבת ה', אבל למעשה הוא חולק על ה', וכדי להבין היטב שטענו של קרב ותשובתו של משה עלינו לזרז לטוב דעתו של קרב כי רצונו ותביעתו מעוררים תמורה, מדוע הבין שהוא עדיף מאדור? אמת הדבר שהשיג את המעלה הנשגבה שבכהונה גדולה, אבל עדיין אין זו סיבה שיעדיף הקב"ה אותו יותר מאדור. עוד עלינו להבין סיבת הצטרפותם של 250 ראשי סנהדראות אל עדת קרב, והוא ממצת משה (פסוק ו) שקריבו אש ממתנת, וראים שגם הם התאוו לכהונה גדולה, ומלבד מה שיש להקשות גם עליהם מה שהקשינו על קרב, של לנו הוסיפו ולהקשות האידך לא חששו מלסכן את עצמם, דרי ידעו שיש רק כה"ג אחד, וכשהיו 250 מעומדים אין לכה"ג מהם כי אם בין השלש אחוז שהוא יהיה המובחר, וקרוב לזרזו שהינו מקריב אש ודב, וכתוצאה מכך יתחייב מיתה!

ח ועדתו רוח אחרת היתה עמהם, וחלקו על ע

אלא כהן אחד, ועיין רש"י לעיל כשמסבין תוכן דבריו של משה בעצות להמאיתים וחמישים ראשי סנהדראות להקריב קטורת, וז"ל: 'אמיד להם בדרכי הגוים יש נימוסים הרבה וכומרים הרבה ואין כולם מתקבצים בבית אחד, אנו אין לנו אלא ה' אחד, ארון א' ותורה אחת ומזבח א' וכה"ג א'. ואתם 250 איש מבקשים כהונה גדולה אף אני'

עדותיך אתבונן

לומדים מאת רוב אבות דניאל אבסטמן שליט"א, בעמ"ס טוה אבות

ויהי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח מפה אהרן לבית לו
ויצא פרח ויצין ציצין ויגמל שקדים ... (ז-ט) - בענין עמילות בתורה
וא"ר משה פיינשטיין זצוק"ל שיש לתמוה, איך היו פרחים וציצים ושקדים בזמן
 אחר, הא כשהפרח נופל אז בא הציץ שהוא חנטת הפרי, ורק אחד שהוכר הפרי א'
 אחזר שוהן שקדים. ות"ר מ' משה שהעטס שנאשרי הפרחים אהרן שגמל השקדים משום
 דשניא דברים שבקדושה מדברים גשמי, שבדברים של גשמי כל העמילות וכל
 העבודה כדי להשיג התוצאה של איזה דבר, ובאמת אין שום תכלית בעצם העמילות,
 הוא רק היכא תימצא כדי להשיג הדבר המבוקש. למשל: כגון מי שעוסק בהשתדלות
 לצורך פרנסתו, באמת אילו היה לו פרסנה בלי העסק, בודאי לא יעסק בהשתדלות
 שאין שום צורך כלל ועיקר לאותו עסק, אבל אינו כן לגבי דברים שבקדושה, שהעסק
 ועמל הוא התכלית בפני עצמו, ואינו רק היכא תמצא כדי להשיג הדבר המבוקש. ועו'
 אמרה הגמ': "אשרי מי שעמלו בתורה ועושה נחת רוח ליצור". דרי העמל בתורה זהו
 "האשרי להאדם". וע"כ מדומן לנו, שעל זה גופא הפרחים נאשרי גם אדרי הגמל השקדים
 להורות שכל העסק לצורך דבר שבקדושה אינו דבר ריק, אלא הוא תכלית עצמיתו
 ויסוד תכל' מדברי ר' משה מפרש דבריו **הבינה לציצים** כתב (דרוש ל"ג) וחל':

Torah Tavlin Publications
34 Mariner Way, Monsey,
NY © All Rights Reserved

רוצה בכך, הא לכם תשמש חביבי מכל, היא הקטרת החביבה מכל הקרבנות וסם המות נתון בתוכו שבו נשרפו גרב ואביזוא, לפיכך התירה בהם 'זויהה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש', כבר הוא בקדושתו. וכי אין אנו יודעים שמי שיבחר הוא הקדוש, אלא אמר להם משה, הריני אומר לכם שלא תתחייבו, מי שיבחר בו יצא חי וכולסו אובדים עכ"ל. הנה מתוך שהוצרך משה לומר להם זאת, שי מקום הלייק שזולקום היה עם דברד בו לרדתם נתן לכ"א היכולת להחליט במעלות קדושים, וכל מי שהשיג העשות שיש במעלת הכהונה גדולה וכאן גם הוא לשמש בכהונה גדולה, לדעתם היה הפץ הקב"ה שיתרבו כהנים גדולים המעוררים נחת רוח לפניו, ולאור טענתם רצה כל אחד מהם להקטיר קטורת, כי אנשים מורמים היו וכ"א מהם אכן השיג את המעלה הרמה שיש בעבודת כה"ג, ולכן הוצרך משה להעמידם על טעותם, שעל אף שאמת הדבר שהקב"ה הפץ בעבודתו של כ"א משרא, אבל זה לענץ כללות העבודה, אבל לענץ עבודת הכהונה אין הקב"ה הפץ כי אם בכהן אחד. ולפי זה מובן כוונת משה כאשר קרא: קרה 'ואחרן מהו כ"א תלינו עליו', שרצה לומר לדעת שמועלת הכהונה שאלוץ זכה לא צריכה להיות אצלכם כדבר של מה בכך, ועל אף שהיא אכן מעלה נשגבה מאוד, מכל מקום באופן שאין זה לדיון הברא אין זה שווה מאומת, ומה לכם כי תלינו עליו.

זה לימוד לחרדות, שכל מבקש ה' שואף להתעלות ולבוא לידי מעלה יתירה במדרגתו ומעלתו הנוכחית, אולם עליו לדעת ששאפתו אינה הוכחה שגם מה'ש מסכימים עמו, כי לפעמים תפוצים מן השמים שישראל דוקא במדרגתו הנוכחית, כי מן השמים יודיעם שתיקן שממנו תלייה דוקא בעבודתו במצבו הנוכחי, ואז אכן מסבבים מן השמים שלא יהיה ביכולתו להתעלות ביותר, ולכן כשאוראדם שכן דם פני הדברים מוטל עליו לקבל גידת ה' ברומית, ולא ימאס במדרגתו ובעבודתו, כי כאמור אות הוא מן השמים שטובתו תלייה דוקא במדרגתו ומעמדו הנוכחית.

"הטוב המוחלט בתכלית הוא, מה שיתוּלָף מִשְׁאֵר חֲתֻכְלוּת, שאִינֶם מוֹשִׁיעִים כִּי אִם בְּסוֹף הַדָּבָר; הוּא - יִהְיֶה מוֹשֵׁג וּנְמִיעַ אֶל הַתְּכִלִּית וְאִדְרִיתוֹ יִתְכַּךְ מִרְשָׁשִׁית וְהִתְלַתְּ הַדָּבָר, הוּא הַטּוֹב הַגָּמוּר, כִּי לֹא יִצְמָא אֵלָּא בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה הָאֱלֹהִית, שֶׁתַּעֲלֶה, וְלִכְל הַנִּמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ. הוּא אֵפִילוֹ אִם בְּרִתְעֶסֶק בָּהּ לֹא יוֹכֵל לְחַשֵּׁיג מִמֶּנָּה כְּלֹם, וְלֹא יֵדַע מִלְּמִדָּה מֵאֲשֶׁר בִּיקֶשׁ - מִכָּל מִקוֹם, אִם אִיבֵךְ תְּכִלִּיתוֹ, וְכֹאֲלוֹ חֲשִׁיג בְּהַחֲלָה יִחְשֹׁב לּוֹ. וְכֵן נִמְלִיץ בְּכוּונָתָם, ז"ל, עַל צֵד הַחֲדָדוֹר, בְּאִמְרָם (מְגִילָה ו, ב): יִגְעִיתִי וְלֹא מִצָּאתִי - אֶל תֹּאמְרוּ, כְּלוּמָר: אִם כְּשִׁיעֵצַת בְּתוֹרָה, לֹא יִכּוֹלֵת לְמַצּוֹא בָּהּ מֵאוֹמֶה, כִּי לֹא הִנֵּיעַ שְׂכָךְ לְעִמְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ דָּבָר. אוֹ לֵאמֹר מִנְעַ אֲדָר - אֶל תֹּאמְרוּ שְׂוֹא כֵן בֹּאֲמֵת שְׁלֵא מִצָּאתִי: כִּי אֲדֹרְבָה, מִצָּאת הַדָּבָר, לִפִּי שְׁהִיגִיעָה עֲצָמָה הִיא הַמִּצָּאת, וְיִתְחַשֵּׁב לָךְ הַדֹּשֶׁת תְּכִלִּית. וְאוֹלֵי לְכוּנָהּ זוֹ אֲמַר דוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה (תְּהִלִּים) קִבֵּט, א-א: "אֲשִׁירֶכֶּה לִי לֵהֲשֵׁב, הַחֹזֶק בְּמִדָּתִי, יִגַּע כְּפֶיךָ כִּי תֵאָכֵל, אֲשִׁירֶכֶּה וְטוֹב לָךְ", וְכֹאֲלוֹ יִתְבָּר בְּנִקְלָה, עכ"ל.

דרי מפורש דבריו, שמי שמגיעה - עצם הדינעיה חשיב כמציאה! שיש מקום לאחד למטות ולומר, שאם אחד מיגע ללמוד, ולא זכה להיבן דברי הנג', או מי שעמל לעשות איזה מצוה שהיא, ולא זכה לעשות אותה מצוה, יכול לומר, שיגע לדיק, ולא היה שום תהלת, בעמלו, ועו' צריך להבין שזו טעות גמור, ויש תועלת גדולה בכל עמל תהלתו, יגיעה במצות, ועצם הדינעיה רזה השתת תכלית.

מעשה אבות סימן לבנים

ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המנפה ... וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמנפה נעצרה וגו' (ו-יג:נמו)

Rashi quotes the Medrash Tanchuma: “Aharon took hold of the angel [of death] and held him against his will. The angel said to him, ‘Allow me to accomplish my mission.’ He replied to him, ‘Moshe commanded me to stop you.’ The angel said to him, ‘I am the messenger of the Omnipresent, and you are the messenger of Moshe.’ He said to him, ‘Moshe does not say anything of his own volition, only at the bidding of the Almighty. If you do not believe me, the Holy One, blessed is He, and Moshe are at the entrance of the Ohel Moed [Tent of Meeting]; come with me and ask him.’ This is the meaning of the statement, ‘Aharon returned to Moshe.’ (Medrash Tanchuma, Tetzaveh 15)

An epidemic had broken out in Vloshchov. People were dying at an alarming rate and no one had any idea how to halt its progression. Medically speaking, there was no one qualified to treat the sick and dying, so it was decided that a spiritual solution must be sought. A respectful delegation from Vloshchov traveled to Radomsk to hastily speak with the *tzaddik*, **R’ Shloime Rabinowitz ז”ל of Radomsk**. They asked him to please return with them to his hometown, for he grew up in Vloshchov, and pray for its stricken residents. He was eager to help and traveled with them to the small nearby town.

As they neared the entrance to Vloshchov, R’ Shloime was greeted on his approach by the venerable leaders and *talmidei chachamim* there, headed by the local *Rav*, and behind them the entire populace of Vloshchov - men, women and children - all decked out in their *Shabbos* finery, with singing and adulation.

“How great is the *ruach hakodesh* of the *heilige Yid HaKadosh of Pshischah!*” exclaimed R’ Shloime as he took in the sight before him. “I recall that when he once visited this town - I was then a little boy - all the townsfolk came out to greet him with due pomp. My father, Reb Hirschele, who was the respected lay leader of the community, traveled with the *Yid HaKadosh* in his carriage, and he sat me on his lap. When the *tzaddik* saw me there next to him, he pinched my cheek in a grandfatherly way, and said: ‘*Nu, nu ...* When you grow up and come here, you’ll be honored more!’”

R’ Shloime was brought to the home of the *Rav* where he found comfortable arrangements. The next morning, the *tzaddik* instructed all the townsfolk to walk with him around the edge of the local cemetery. They followed behind him and then he began to recite the following words: “Concerning Aharon the *Kohen Gadol* we read in *Parshas Korach*, ‘*And he stood between the dead and the living, and the plague was stayed.*’ Now reason dictates that there should be only living people, not dead - for what use does the Almighty have from the dead? Even if they are righteous and dwell in the *Gan Eden*, what benefit does *Hashem* have from them as they sit there, basking in the soothing warmth of Paradise?

“But living people thank *Hashem*. They *daven*, they praise, and they bless Him! On top of all that, they drink *L’Chaim* now and again!” [And here R’ Shloime indulged in a play on words on the similarity between *לַחַיִּים* - the toast “To Life” that accompanies a convivial sip of *shnapps*, and *לַחַיִּים*” - the jowls of the *Korbanos*, the animals that were offered in the *Bais HaMikdash*, as a reminder of *tefillah*, prayer, which is breathed and mouthed by the *mispallelim*.]

R’ Shloime closed his eyes and spoke in a soft voice. “When *Pinchos ben Elazar ben Aharon davened* to *Hashem* that He remove the plague, he pointed out to the Almighty these two advantages of the living over the dead: first, that they pray and secondly, that they say *L’Chaim*. And so we find, indeed, that ‘*He [Pinchos] stood [in prayer] between the dead and the living (hachaim).*’ And through the strength of this argument the plague was indeed banished.

“Now, you good folk,” concluded R’ Shloime, “would you please learn from the great *tzaddik*, Pinchos, and bring a drop of vodka here, so that we can all partake and say *L’Chaim*?”

A few of the townsfolk hurried home to bring some whiskey and refreshments, and right where they stood, just outside the cemetery walls, they drank *L’Chaim*, and in loud, happy voices wished each other “Life”!

From there they went home with happy hearts, and within a short time the epidemic vanished from their town.

כאשר בא יעקב ... ויוציאו את אבותיהם מכצרים וישבו במקום הזה (שמיאל א”ב-ה)
Shmuel HaNavi, a descendant of Korach, made it his life’s mission to correct his ancestor’s rebellious actions when he contested the leadership of *Moshe Rabbeinu*. In a speech to *Klal Yisroel* in Gilgal, Shmuel said, “*When Yaakov came to Egypt ... your ancestors cried out to Hashem and He sent Moshe and Aharon who brought your ancestors out of Egypt and settled them in this place.*” Why does Shmuel specify that the nation was settled in this specific spot? Wasn’t *Klal Yisroel* settled all across *Eretz Yisroel*?

R’ Meir Simcha of Dvinsk ז”ל (Meshech Chochma) explains that at first the Jewish people attempted to bypass the nation of Ammon to get to the borders of *Eretz Yisroel*. In fact, *Klal Yisroel* had no intention of engaging with Ammon.

תורת הצבי על הפטרות

They merely wished to pass through. However, the Ammonites waged war with the Jewish people and attempted to wipe them out. Thankfully, *Hashem* was on our side and with the help of *Moshe Rabbeinu*, the Ammonites were smitten and their armies decimated..

Thus, when *Shmuel HaNavi* was giving his speech in Gilgal, it was not a mere figure of speech when he said that the nation settled in this place - it was this very place where the nation had battled with the accosting Ammonites. Not only did *Klal Yisroel* win the land, but they won a decisive victory against a formidable foe when they needed it most. Shmuel was pointing out the very spot in which *Hashem* performed wondrous miracles for his beloved nation.

וישלח משה לקרא לדתן ולאבירם בני אליאב ויאמרו לא נעלה ... (דברים-ב)

Moshe Rabbeinu, in an attempt to promote peace and put a stop to the brewing *machlokes*, reached out to דתן and אבירם. The **Ohev Yisroel** asks two questions on the above *posuk*. Firstly, why was it critical at this junction to trace their lineage by saying *Bnei Eliav*? The *Torah* already mentioned that. Secondly, why did they respond to Moshe by saying “לא נעלה”, we won’t go up? They should have said, “לא נבא” or “לא נלך”, we won’t come or go to you?

He answers that Moshe saw where this was heading. He realized that from their perspective, they wanted to continue fighting. Hence, Moshe sought to tap into their *שורש הנשמה*; Eliav, their father, who was a *tzaddik*. He adds that Eliav is comprised of the words “א-לי אב”. *Hashem* is my father. He hoped that the mere mention of where their soul originates from would awaken an inspiration in them to do *teshuvah*. דתן ואבירם though, were no fools and realized his intent. They, therefore, brazenly said, “לא נעלה”. We have zero intention of going up, having an *aliyah*, or repenting.

Perhaps we can add to this. Moshe sought to awaken in the *Bnei Eliav*, the *zechus avos* that we *Yidden* always rely on. Even if they were doomed to fail, maybe, just maybe, the merits of Eliav would help sway their plans.

In last week’s *parsha*, we learned about *יפונה* ככל בן יפונה, who stood up against the other spies. **Rashi** in דברי הימים says that really his name was *נאח צרור*. He was called *יפונה* because he was פונה, he turned away, from their nefarious plans.

The question is that he should have been called *יפונה* ככל היפוני because the adjective tacked on to his own name. Why was it placed instead, as his father, *ben Yefuneh*? The *machshava* could be that his ability to withstand the pressure from the other *meraglim* stemmed from the traits and *zechusim* of his illustrious father. It was his *zechus avos* that truly rescued him.

Yehi Ratzon that הקב"ה should constantly remember our חסדי אבות and bring yeshuos for all of Klal Yisroel B’karov!

משל למה הדבר דומה

בקר וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש והקריב אליו ... (דברים-ה)

משל: Chaim was furious with his boss. A series of hard decisions in the company caused him demotion and considerable embarrassment amongst the other employees. Deeply hurt, he decided to write an email to his boss. After a few paragraphs of sharply worded literature, he concluded with a sentence expressing his feelings and his name.

He was about to send the email when his phone rang. It was a good friend on the other line calling to “catch up.” Chaim was in no mood for a shallow conversation. He unleashed on his friend about all that was going on at work and how he just wrote a very sharp-worded email to his boss.

“Chaim,” begged his friend, “be smart and wait on that email. You can lose your livelihood and really get yourself into trouble.” Despite his frustration, Chaim heeded his

friend’s advice. The next day he re-read the email and made considerable changes but couldn’t bring himself to send it. The following day the same thing happened, until eventually he had no desire to send it at all.

A week later, the boss called him over. “Chaim, we are impressed with how you handled the situation last week and didn’t make a fuss when you were slighted. For this, you earned our respect, and we’ve therefore decided to promote you to an executive position. Good luck!”

משל: Moshe told Korach, “*In the morning, Hashem will know who belongs to him.*” In essence Moshe was offering Korach a phenomenal piece of advice. “I know your upset and angry, and you want to unleash on me, but I’m giving you a priceless piece of advice: Wait on it a bit longer before you act hastily and regret it in the future.” Unfortunately, Korach didn’t heed the advice and met a bitter end.

כי כל העדה בלם קרשם ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה' ... (דברים-ב)

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R' MOSHE GELB

וינפש

The *posuk* relates how Korach argued against Moshe, saying: “Why do you get to be the leader, the king, and Aharon the *Kohen Gadol*? Isn’t every *yid* holy? Didn’t all of us hear *Hashem* speak at *Har Sinai*? Why do you think you’re better than everyone else?” Although Korach said this as part of a heretical argument against *Moshe Rabbeinu*, the *Gemara in Sanhedrin* (109b) is clear that when Korach said that every *yid* is holy, he was not lying! “ועמך כולם צדיקים” - indeed, everyone in *Klal Yisroel* at the time was *taka* a big and holy *tzaddik*. In our times as well, the *sefarim* tell us that every *yid* has at least some aspect to him in which he is a *tzaddik*; by some, it might be more obvious, and by others perhaps less so. But every *yid* has a little *tzaddik* inside of him which, if he digs deep and finds it, can develop and strengthen until everything else simply falls away.

Now, this is not merely some “feel-good” idea, but a real *achrayus*. **R’ Meir Soloveitchik ז”ל** used to relate how his holy *Zaida*, **R’ Chaim (Brisker) Soloveitchik ז”ל** once noticed that several *chassidishe* fellows were staring intently at his visage, and so, he turned to them and asked, “Please tell me. What are you looking at?” The *chassidim* replied that it is brought down in the “*sfurim hakedoshim*” that there is a big *inyan* to look at and contemplate the face of one who is a *tzaddik*, and therefore, they took the opportunity to come and gaze upon his countenance. Dryly, R’ Chaim said, “If that’s the reason, well, the *posuk* says (*Yeshayah* 60:21) ‘ועמך כולם צדיקים’, that every *yid* is a *tzaddik*; indeed, it would do you a whole lot better if every one of you took a good look at yourself and your own deeds, than if you just stare at me ...”

That is the *achrayus* of a *yid*. Each one of us must look deep inside of himself and recognize where his assets and strengths lie, and how he, too, can develop his hidden “*tzaddik*,” the great and latent potential that resides within him. By doing this, he too, can become the greatest and biggest *tzaddik* he can possibly be.